Zaharia - Comentarii W. McDonald

I. ÎNDEMNUL LA POCĂINŢĂ ŞI ASCULTARE ŞI AVERTISMENTUL DE A ÎNVĂŢA DIN GREŞELILE STRĂMOŞILOR LOR

Primele şase versete au caracter introductiv. Ele transmit un mesaj din partea Domnului prin Zaharia, fiul lui Berechia către israeliţi, îndemnându-i să se întoarcă la Domnul. Versetul 3 atinge nota definitorie pentru întreaga carte: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: «Întoarceţi-vă la Mine,» zice Domnul oştirilor, «şi Mă voi întoarce şi Eu la voi,» zice Domnul oştirilor." El îi îndeamnă pe israeliţi să înveţe din greşelile părinţilor lor, care au refuzat să asculte de prorocii de mai înainte, ca Isaia, Ieremia şi Osea. În consecinţă, a venit judecata peste ei, exact aşa cum îi avertizase Domnul. Abia atunci şi-au dat ei seama ca Domnul Se ocupa de ei din pricina căilor lor cele rele.

A. Omul călare pe calul roşu

Semnificaţia: Dumnezeu nu-Şi găseşte plăcerea în Neamuri, care se odihnesc, în timp ce poporul Său suferă. El va pedepsi neamurile şi-Şi va restaura poporul.

În versetul 7, profetul începe seria sa de opt vedenii.

În prima vedenie, este înfăţişat Domnul (omul călare pe un cal roşu - a se compara cu îngerul Domnului din versetul 11), împreună cu agenţii Săi (probabil îngeri), care patrulează pământul călare pe cai roşii, murgi şi albi. Mirţii din umbrar sau din depresiune reprezintă Israelul subjugat de Neamuri. Când profetul întreabă care e semnificaţia călăreţilor, un înger tălmăcitor promite că va explica, dar Domnul (omul care stătea între mirţi) răspunde că datoria lor era să patruleze pământul. Patrulele îi raportează Domnului că tot pământul este în pace şi liniştit - asta însemnând probabil că naţiunile neevreieşti, în special Babilonul, se relaxează, în timp ce poporul iui Dumnezeu este asuprit.

Îngerul Domnului mijloceşte pe lângă Domnul oştirilor în favoarea Ierusalimului şi Iudei, care au zăcut în paragină timp de şaptezeci de ani. Primind un răspuns încurajator, îngerul tălmăcitor îi spune profetului să vestească faptul că Dumnezeu va interveni în favoarea poporului Său. Naţiunile L-au supărat pe Dumnezeu prin cruzimea cu care s-au purtat faţă de Iuda. Dumnezeu Se va întoarce în Ierusalim iar templul va fi rezidit. Funia de măsurat se referă aici la lucrările de reconstrucţie, pe când la 2 Regi 21:13 ea semnifică nimicirea. Profetul are datoria să le spună oamenilor că va da propăşire cetăţilor lui Iuda, va mângâia Sionul şi va alege iarăşi Ierusalimul.

B. Patru coarne şi patru meşteri

Semnificaţia: Distrugerea a patru imperii mondiale. Împlinirea deplină a acestei a doua vedenii este încă în viitor. Cele patru coarne sunt identificate drept patru naţiuni care au împrăştiat pe Iuda, pe Israel şi Ierusalimul - cu alte cuvinte, cele patru mari imperii mondiale: Babilonul, Medo-Persia, Grecia şi Roma.(Unii consideră cifra patru doar ca simbol ai „opoziţiei totale, după cum ea reprezintă toate punctele cardinale în vedenia a opta”. Dar referirea concretă la naţiuni individuale este interpretarea clasică, străveche). Nu se precizează identitatea celor patru meşteri (în ediţia Cornilescu: f[i]erari, n.tr.), dar ei sunt, evident, agenţi de care Se foloseşte Dumnezeu pentru a distruge puterile mondiale ale Neamurilor care au împrăştiat-o pe Iuda. G. Coleman Luck explică:

Ce sunt aceşti patru agenţi ai lui Dumnezeu? Una din variantele propuse afirmă că ar putea reprezenta cele patru judecăţi ale lui Dumnezeu menţionate la Ezechiel 14:21 şi Apocalipsa 6:1 -8, respectiv: războiul, foametea, animalele sălbatice şi ciuma. O alta variantă, care pare mai verosimilă, susţine că ei reprezintă patru puteri succesive ce răstoarnă cele patru imperii înfăţişate în vedenia anterioară: adică Medo-Persia a răsturnat Babilonul, Grecia a răsturnat Medo-Persia, Roma a răsturnat Grecia iar Imperiul Roman Reînviat din zilele de pe urmă va fi răsturnat de măreaţa împărăţie Mesianică. Cu siguranţă ni se prezintă adevărul general conform căruia toate puterile malefice ce se ridică împotriva poporului lui Dumnezeu vor fi, în cele din urmă, răsturnate şi judecate.

C. Omul cu funia de măsurat

Semnificaţia: Viitoarea prosperitate, sporul demografic şi siguranţa de care se va bucura Ierusalimul.

A treia vedenie ne dezvăluie un om cu o funie de măsurat. Când profetul l-a întrebat unde se duce, el a răspuns că se duce să măsoare amplasamentul Ierusalimului, adică locul în care va fi zidită cetatea. Îngerul tălmăcitor s-a întâlnit cu un alt înger, care i-a spus să-l asigure pe tânăr (fie Zaharia, fie omul cu funia de măsurat) că Ierusalim va cunoaşte totuşi o explozie demografică (dacă putem să ne exprimăm aşa, în termeni moderni, n.tr.) şi că va avea nevoie de ziduri deoarece Domnul îl va apăra. Asta se referă, desigur, la Ierusalimul din timpul Domniei de o mie de ani a lui Cristos.

Aici captivii evrei ce au rămas [în Babilon] sunt chemaţi să se întoarcă la Ierusalim din ţara de la miazănoapte. (Deşi Babilonul e situat în partea de nord-est a Ierusalimului, totuşi captivii vor reveni pe traseul Semilunii Fertile, drept care vor pătrunde în Israel dinspre nord.) Asta va mai cunoaşte o împlinire „după slavă" (v. 8), adică după ce a fost revelată şi stabilită slava, respectiv după A Doua Venire a lui Cristos. Dumnezeu îi va pedepsi pe duşmanii poporului Său, datorită faptului că israeliţii sunt „lumina ochilor" Săi. Oamenii vor izbucni în cântece de bucurie când Cristos Se va întoarce în templul din timpul Mileniului şi naţiunile neevreieşti I se vor alătura în acea zi. Termenul Ţara Sfântă, desemnând Palestina, este singurul loc din întreaga Biblie în care apare.

Oricărei făpturi i se porunceşte să tacă înaintea Domnului, în timp ce El Se ridică să pedepsească naţiunile.

D. Marele Preot Iosua

Semnificaţia. Preoţia, reprezentând însăşi naţiunea, este curăţită şi restaurată.

Marele Preot Iosua, îmbrăcat cu haine murdare, înfăţişează preoţia ce reprezintă întregul Israel. Satana (adică, în ebraică, adversarul) îl acuză pe Israel că nu este îndrituit să-şi exercite funcţia preoţească. Dumnezeu îi răspunde Satanei că El a smuls naţiunea ca pe un tăciune scos din foc, adică din captivitate.

Îngerul promite că naţiunea va fi curăţită şi învestită cu haine de sărbătoare. La cererea lui Zaharia, un turban curat i se aşează lui Iosua pe cap, acesta primindu-şi învestitura, în timp ce îngerul Domnului asistă. Dacă ei vor fi credincioşi şi vor asculta de Domnul, vor fi dregători peste casa lui Dumnezeu şi vor fi responsabili peste curţile Sale, având dreptul de acces printre cei ce stau acolo.

Iosua şi colegii săi preoţi au fost oameni care vor sluji ca semne (adică oameni care să provoace uimire). Unger dezvoltă ideea: ...oameni de augur profetic, oameni care în poziţia lor oficială prefigurează evenimente viitoare.... Prin Cristos, Israel va fi răscumpărat şi restaurat şi constituit ca naţiune cu rol de mare-preot, pe care Iosua împreună cu asociaţii săi o prefigurează.

În versetul 8 Cristos este numit „Robul Meu, VLĂSTARUL"; în versetul 9 El este prezentat sub simbolul unei pietre gravate (cf. Daniel 2:34, 35). Unii au sugerat că „Vlăstarul" (sau „Ramura") s-ar aplica la Prima Venire, pe când piatra la a Doua Venire. Gaebelein spune că piatra pe care sunt săpaţi şapte ochi trebuie să aibă şi înţelesul de naţiune răscumpărată, temelia împărăţiei, umplută cu Duhul Său, căci iată ce citim în legătură cu ea: „Voi îndepărta nelegiuirea acelei ţări într-o singură zi." El o numeşte „Israelul restaurat, ca nucleu al împărăţiei lui Dumnezeu."

Capitolul se încheie cu binemeritata imagine ce ni se descopere în avanpremieră despre natura paşnică a vieţii pastorale din timpul Mileniului: „În ziua aceea, zice Domnul oştirilor, „fiecare om va invita pe vecinul său sub viţă şi sub smochin."

E. Sfeşnicul de aur şi cei doi măslini

Semnificaţia. Israel, purtătorul de lumină al lui Dumnezeu, va rezidi templul prin Duhul lui Dumnezeu (simbolizat prin untdelemn).

A cincea vedenie descrie un sfeşnic de aur curat, având alături doi măslini. Se pare că sfeşnicul din aur avea un postament din care se înălţa o tulpină. În vârful tulpinei era o cupă ce servea ca rezervor de untdelemn. Ieşind din tulpină erau şapte ţevi cu şapte lămpi ce ardeau cu untdelemn. De fiecare parte a sfeşnicului de aur era câte un smochin, ce se pare că furniza untdelemn direct în cupa postamentului de aur, ce era transmis apoi prin ţevi către cele şapte lămpi.

Sfeşnicul de aur ar putea fi o întruchipare a lui Israel ca martor al lui Dumnezeu în lume. El îşi poate îndeplini funcţia de lumină pentru lume numai prin untdelemn, adică prin Duhul Sfânt. Interpretarea imediată a vedeniei este că templul va fi rezidit nu prin energiile sau puterea omului, ci prin Duhul Domnului. Dificultăţile vor fi îndepărtate iar mâinile lui Zorobabel vor termina reconstrucţia templului, după cum încheiasem cu bine punerea temeliei. Unger comentează:

Principiul spiritual enunţat aici (v. 6) este minunat ilustrat de imagistica vedeniei în cadrul căreia furnizarea automată şi spontană de untdelemn pentru iluminat, total lipsită de orice intervenţie umană, prefigurează mărturia Israelului în timpul Mileniuiui efectuată prin deplinătatea Duhului revărsat. Dar în context promisiunea are aplicaţie directă la Zorobabel, ce era confruntat la acea dată cu sarcina enorm de mare de a încheia lucrările de reconstrucţie a templului.

În pofida opoziţiei furibunde, templul avea să fie terminat, determinându-i pe oameni să exclame: „Har, har!" în faţa frumuseţii ce le încânta ochii. Cei ce au dispreţuit ziua începuturilor slabe, adică cei ce au luat în râs posibilitatea ca Dumnezeu să facă o lucrare mare, vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel adică vor vedea ziua în care Zorobabel va termina de ridicat edificiul. Cele şapte-lămpi sunt cei şapte ochi ai Domnului, semnificând grija cu care veghează El asupra rezidirii întregului pământ.

Când Zorobabel a întrebat în legătură cu cei doi măslini şi cele două ramuri de măslin, îngerul i-a explicat că ele sunt cei doi unşi care stau înaintea Domnului întregului pământ. În general comentatorii cred că asta se referă la Zorobabel şi Iosua, ce reprezintă funcţia de rege şi, respectiv, preot.

Vedenia ne învaţă că era nevoie de forţă spirituală pentru a se putea înfăptui restauraţia, după cum din vedenia anterioară am învăţat că era nevoie de curăţire.

F. Sulul zburător (5:1-4)

Semnificaţia: Blestemul lui Dumnezeu rostit împotriva sperjurului şi furturilor din ţară.

Vedenia sulului zburător, este prima dintr-o serie de trei vedenii ce au de a face cu administraţia şi cu judecata. Sulul avea dimensiunea de douăzeci pe zece coţi, adică aceeaşi suprafaţă ca şi pridvorul templului lui Solomon.

Acesta a rostit un blestem asupra oricărui hoţ şi a oricărui sperjur. Blestemul mai prevedea ca însăşi casa celor care au furat sau au jurat strâmb să fie distrusă, să fie mistuită împreună cu grinzile şi cu pietrele ei. Poate că această vedenie se referă la judecăţile abătute asupra lumii întregi înainte de întemeierea împărăţiei lui Cristos. Păcatele săvârşite împotriva omului (furtul) şi păcatele săvârşite împotriva lui Dumnezeu (juratul strâmb) vor fi tranşate cu acel prilej. (Acestea ar mai putea reprezenta şi cele două tăblii, ale legii).

G. Femeia din coş

Semnificaţia: Idolatria şi religia mercantilă sunt eliminate din ţară revenind în străvechea lor bază în Babilon. În a şaptea vedenie ni se prezintă o femeie într-un coş (ebr. efa). Efa era cea mai mare unitate de măsură folosită în afaceri, cam de mărimea unui coş sau baniţe. Femeia este personificarea „Răutăţii." În ţară efa era acoperită cu capacul de plumb, însemnând că răutatea era îngrădită. Dar iată că alte două femei au zburat cu efa în Sinar (Babilon). Asta pare să întruchipeze îndepărtarea religiei idolatre şi mercenare din Israel şi revenirea ei la bază, adică la punctul ei de origine Babilon. Această eliminare se face, desigur, în pregătirea judecării Babilonului şi a întemeierii împărăţiei. „Casa" din versetul 11 înseamnă „templul păgân."

Israel a fost curăţit de idolatrie în urma captivităţii babilonene, dar în viitor va îmbrăţişa o formă şi mai rea de idolatrie, când se i va închina lui Anticrist, ca lui Dumnezeu.

H. Cele patru care (6:1-8)

Semnificaţia: Patrulele lui Dumnezeu arată că duşmanii Israelului au fost înfrânţi.

În continuare Zaharia vede patru seturi de cai şi care ieşind dintre doi munţi de bronz. La primul car erau cai roşii, la al doilea cai negri, la al treilea cai albi iar la al patrulea car cai (armăsarii) bălţaţi şi murgi.

Îngerul tălmăcitor identifică cele patru seturi de cai şi care drept cele patru duhuri ale cerurilor, agenţii lui Dumnezeu având datoria să aducă la supunere înaintea lui Mesia întreaga lume neevreiască. Caii negri se duc în nord, iar cei bălţaţi în sud. Aceste două sensuri în Scripturile profetice se referă la dușmanii Israelului (de pildă, regele nordului şi regele sudului). Caii albi se duc după cei negri, pe când caii roşii după câte se pare patrulează zone neprecizate.

Îngerul tălmăcitor scoate în evidenţă faptul că acei cai ce s-au dus spre ţara de la nord au dat odihnă Duhului Său. Asta are putea însemna distrugerea armatei din nord (Babilonul), care reprezentase o permanentă sursă de ameninţare la adresa Israelului. Luând întreaga vedenie în mare, se pare ca ea se referă la nimicirea duşmanilor Israelului de către solii Domnului. Încă o dată, acest eveniment va precede stabilirea împărăţiei lui Cristos pe pământ.

III. IOSUA ÎNCORONAT CA MARE PREOT (6:9-15)

Semnificaţia: O imagine a lui Cristos venind ca Rege şi Mare Preot, combinaţia ideală a bisericii şi statului. Acum, după ce s-au încheiat vedeniile referitoare la judecată, are loc un act încărcat de mult simbolism. Lui Zaharia i s-a poruncit să facă rost de aur şi argint de la trei dintre exilaţii repatriaţi - de la Heldai, Tobia şi Iedaia - şi să facă o coroană de mare preţ pentru Iosua (E demn de remarcat că Iosua şi Ieşua (formele din ebraică prin care este reprezentat numele „Isus") sunt, în realitate, unul şi acelaşi nume.))... marele preot, în casa lui Iosia. În mod obişnuit, o coroană este confecţionată pentru un domnitor, nu pentru un mare preot. Dar acţiunea din aceste versete ne îndreaptă privirile în viitor, la venirea lui Cristos ca Rege şi Preot. În versetul 12 El este numit VLĂSTARUL (sau „Ramura" cum este în engleză, n.tr.) care va zidi templul din Mileniu, va purta onoarea regală şi va sta pe tronul Său, domnind. David Baron face următoarea remarcă:

Negreşit este în ton cu Preoţia Regală a lui Mesia faptul că termenul ebraic folosit aici (pentru a desemna templu!) înseamnă şi palat, şi lăcaş de închinăciune. Ca Rege El a intrat în palatul Său, iar ca Preot în lăcaşul Său de închinăciune.

„Sfatul de pace va fi între ei amândoi," adică va exista o înţelegere paşnică între Rege şi Preot (reuniţi într-o singură Persoană).

Coroana trebuie ţinută în templu, ca prilej de aducere aminte. Helem este totuna cu Heldai iar Hen este Iosua.

Restaurarea Israelului împrăştiat şi împlinirea făgăduinţei mesianice le sunt prezentate oamenilor ca prilej de îmbărbătare la ascultare.

A. Întrebarea referitoare la post

Capitolele 7 şi 8 formează o secţiune separată, de sine stătătoare, care se ocupă cu tema postului. O delegaţie de la Betel a venit să întrebe dacă trebuie să continue postul la aniversarea căderii Ierusalimului. Ei făcuseră acest lucru de peste şaptezeci de ani. (Betel înseamnă în ebraică: casa lui Dumnezeu, dar templul este definit drept casa Domnului (a lui Iehova), prin urmare, probabil că aici este vorba de localitatea Betel, contrar tradiţiei KJV/NKJV. Observaţi de asemenea că prepoziţia to din versetul 2 (la, către - în româneşte, n.tr.) este redată cu litere cursive, ceea ce înseamnă că lipseşte în original (după cum lipseşte şi prepoziţia front). După cum remarcă Baldwin, „Modul corect de a traduce aceste verset este departe de a fi evident.")

B. Primul mesaj

Semnificaţia. Posturile erau ideea lor, nu a lui Dumnezeu. Domnul doreşte realitatea, nu doar ritualul. Răspunsul la întrebarea de mai sus este dat în patru mesaje distincte (7:4-7; 7:8-14; 8:1-17; 8:18-23). În primul, Dumnezeu le aminteşte că postul în luna a cincea şi a şaptea fusese instituit de ei înşişi, nu de El. Atât postul, cât şi ospeţele lor au fost în folosul lor, nu al lui Dumnezeu. Înainte de a fi fost distrus Ierusalimul, profeţii de odinioară i-au prevenit pe oameni că Dumnezeu doreşte neprihănirea şi realitatea, mai degrabă decât ritualul.

C. Al doilea mesaj

Semnificaţia: Judecata se abătuse peste oameni din pricina faptului că refuzaseră să practice dreptatea, neprihănirea şi îndurarea. În al doilea mesaj, Dumnezeu explică de ce a venit judecata peste naţiune. El îi chemase pe oameni să practice dreptatea, îndurarea şi compasiunea. Dar ei au refuzat să asculte. Observaţi urmările neascultării: mânia divină; absenţa răspunsurilor la rugăciuni; împrăştierea lor printre naţiuni; pustiirea ţării. Cu alte cuvinte, postul de care întrebau ei era urmarea propriei lor păcătoşenii şi neascultări, cum ne atrage atenţia William Kelly:

Rânduielile, indiferent ce funcţie ar îndeplini, nu au luat niciodată locul neprihănirii practice, ba chiar şi mai puţin al credinţei, în ochii lui Dumnezeu.

D. Al treilea mesaj (8:1-17)

Semnificaţia: Domnul îşi va revărsa totuşi binecuvântările peste Iuda.

Al treilea mesaj către delegaţia din Betel promite binecuvântări viitoare pentru Iuda. O mare mânie se va revărsa împotriva duşmanilor lui Iuda (v. 2). Ierusalim va fi restaurat şi numit „Cetatea Adevărului," străzile sale fiind transformate într-un teren dejoacă pentru băieţi şi fete şi într-un centru social pentru persoane vârstnice.

Dacă acest lucru i se pare minunat rămăşiţei atât de mică la număr, să însemne oare aceasta că şi pentru Dumnezeu acest lucru ar fi greu de realizat? El este Cel care îi va aduce înapoi pe exilaţi şi va locui în mijlocul lor, fiind Dumnezeul lor.

Deşi aceste versete au avut o aplicaţie imediată la oamenii din vremea lui Zaharia, deplina lor împlinire va avea loc abia la a Doua Venire a Domnului nostru.

Oamenii care au auzit încurajările date de Hagai şi Zaharia au fost îndemnaţi să nu înceteze lucrările de reconstrucţie. Înainte de a fi început munca la templu, rata şomajului era ridicată în rândurile lor iar străzile pline de acte de violenţă. Dar acum Dumnezeu le promite pace şi prosperitate şi ca vor fi o binecuvântare pentru Neamuri, nu un blestem.

Cu aceeaşi certitudine cu care Dumnezeu a promis nenorocire poporului Său în ziua neascultării sale, tot aşa acum Ei îşi propune să-i facă bine. Având în vedere acest lucru, israeliţii sunt îndemnaţi să trăiască în adevăr, dreptate şi pace, ferindu-se de lucrurile urâte de Domnul (a gândi rău împotriva aproapelui şi a iubi jurămintele false - adică necinstea).

Semnificaţia. Posturile Israelului se vor transforma în sărbători iar Ierusalimul va fi centrul de închinăciune al lumii întregi.

Ca încurajare pentru delegaţia din Betel, Domnul promite că jalnicele posturi se vor transforma în prilejuri de bucurie şi veselie şi de sărbători minunate. Postul din luna a zecea a comemorat cu jale asediul Ierusalimului (2 Regi 25:1); a patra lună a marcat cucerirea oraşului (2 Regi 25:3); a cincea lună distrugerea sa (2 Regi 25:8-10); a şaptea lună asasinarea lui Ghedalia (2 Regi 25:25).

Versetele cu care se încheie capitolul înfăţişează multe popoare neevreieşti şi multe naţiuni puternice care se îndreaptă cu mic cu mare spre Ierusalim din toate colţurile lumii pentru a-L căuta pe Domnul oştirilor. În ziua aceea evreii vor fi un canal de binecuvântare pentru toată lumea. Observaţi folosirea frecventă a expresiei: „Aşa vorbeşte Domnul" sau „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor" în cuprinsul acestui capitol: v. 2, 3, 4, 6, 7, 9, 14,19,20,23.

A. Naţiunile neevreieşti vor fi judecate (9:1-8)

Aici în capitolul 9 judecata lui Dumnezeu este rostită mai întâi împotriva Siriei (Hadrac, Damasc, Hamat - v. 1, 2a), Tirului şi Sidonului (v. 2b-4) şi Filistiei (Aşchelon, Gaza, Ecron, Aşdod - v, 5-7).

Tir era îngâmfat din pricina bogăţiilor sale şi a conformaţiei sale de cetate-fortăreaţă, dar Domnul o va arunca în mare. Cetăţile filistenilor vor rămâne dezolate la vederea prăbuşirii Tirului, pe care o consideraseră o cetate invincibilă. La rândul lor, şi filistenii vor fi curăţiţi de idolatrie, urmând să locuiască sub forma unui clan în Israel. Ecron va fi ca iebusiţii, în sensul că vor locui în mijlocul izraeliţilor ca cetăţeni loiali şi paşnici.

Invadatorii străini nu vor mai ameninţa templul sau locuitorii. De fapt, versetele 1-8 au cunoscut o împlinire parţială când puterile neevreieşti au fost cucerite de către Alexandru cel Mare (vezi referirea la Grecia în v. 13).

Poporul lui Dumnezeu este îmbărbătat în continuare de promisiunea venirii lui Mesia (Regele). Versetul 9 descrie Prima Sa Venire, în har umil, călare pe un măgar. Atât Matei, evanghelia cu cel mai pronunţat caracter ebraic dintre cele patru Evanghelii, cât şi Ioan, evanghelia cu cea mai largă deschidere, citează acest verset ca pe o referire la aşa-numita „intrare triumfală" a Domnului nostru în Ierusalim.

Dar versetul 10 ne îndreaptă privirile spre a doua Sa venire, când El va veni cu mare putere şi slavă. Armele de război vor fi abolite iar Cristos va domni „de la o mare la cealaltă şi de la Râu până la marginile pământului" (Zaharia citează aici textul din Psalmul 72:8). Actuala Eră a Harului este ascunsă între versetele 9 şi 10.

D. Întoarcerea la Ierusalim a captivilor din exil

„Sângele legământului tău" se referă la sângele prin care a fost pecetluit legământul. Această sintagmă ar putea să se refere la legământul legii (Exod 24:8), legământul prin care i se garanta Israelului pământul şi ţara sa (Deuteronom 30:1-10), la Legământul Davidic (2 Samuel 7:4-17), sau la relaţia specială a lui Israel cu Iehova (NKJV: Domnul), ca partener al legământului pe care El l-a încheiat cu poporul Său. Captivii israeliţi vor fi eliberaţi din groapa fără apă a ţărilor străine şi readuşi în cetăţuie, prin care se poate înţelege Ierusalimul, Palestina sau însuşi Dumnezeu.

Iuda şi Israel (Efraim) vor fi naţiuni cuceritoare în ziua aceea, învingând Grecia. Profeţia aceasta s-a împlinit parţial în timpul Războiului Macabeilor, 175-163 î.Cr. Dar desigur profeţia se referă şi la restaurarea finală a Israelului şi readunarea sa din toate locurile pe unde a fost împrăştiat în lume.

F. Intervenţia lui Iehova pentru a-Şi ocroti poporul

Un comentator necunoscut descrie foarte viu ceea ce va fi un adevărat „război sfânt":

Nu numai că învingătorii lui Dumnezeu vor bea din plin din sângele duşmanilor lor învinşi, fiind ca nişte cupe pentru jertfe pline de sângele cu care trebuiau stropite marginile altarului şi coamele sale, ci triumful lor va fi sângeros, în sensul că va fi stropit cu sânge, asemenea colţurilor altarului.

Merrill Unger descrie contrastul dintre Israel şi vrăjmaşi săi:

Într-o aparentă antiteză faţă de duşmanii Israelului din versetul precedent, înfăţişaţi ca pietre de praştie călcaţi în picioare în mlaştină, Zaharia îi asemuieşte pe fiii victorioşi ai Sionului (rămăşiţa salvată) cu pietre scumpe dintr-o coroană, care strălucesc deasupra ţării Domnului. Este, evident, o prezentare simbolică a răsplăţii de care vor avea parte martirii credincioşi şi vajnicii sfinţi ai Israelului care intră în împărăţia lui Mesia.

G. Oamenii sunt îndemnaţi să ceară ploaia de la Domnul, nu de la idoli

Oamenii sunt îndemnaţi să-L roage pe Domnul să dea ploaie, iar nu să se roage la idolii lor netrebnici. Idolatria îi face pe oameni să rătăcească bezmetici, ca nişte oi fără păstor.

H. Dumnezeu îi va pedepsi pe liderii lui Iuda, îl va ridica pe Mesia şi va da izbândă poporului Său

Mânia lui Dumnezeu se aprinde împotriva păstorilor şi liderilor („păstorii de capre" - în ediţiile româneşti Cornilescu şi Azimioară: „ţapii," n.tr.) pentru faptul că i-au dus pe oameni în rătăcire. Domnul va vizita turma lui Iuda, transformând-o într-un cal de război.

Mulţi comentatori interpretează versetul 4 ca pe o promisiune a lui Mesia. Venind din Iuda, El avea să fie Piatra din capul unghiului, ţăruşul, arcul de război şi căpetenia. Alţii cred că aici avem o imagine a Israelului restaurat. Feinberg spune că ultimul rând este o descriere a ceea ce va face Mesia, anume că îi va izgoni din ţară pe asupritorii străini. În orice caz, oamenii lui Iuda vor triumfa învingători asupra vrăjmaşilor lor.

I. Israel şi Iuda vor fi strânse la un loc şi restaurate

Versetele 6-12 prezic adunarea atât a Israelului (Iosif), cât şi a lui Iuda din împrăştierea lor în toată lumea. Israel (Efrafan) va fi ca un luptător viteaz. Domnul îi va fluiera poporului Său, adunându-i pe israeliţi din ţara Galaadului şi din Liban, din Egipt şi din Asiria pe unde i-a semănat sau împrăştiat El. Naţiunile ce odinioară i-au înrobit vor fi pedepsite iar Iuda şi Israel se vor mândri cu numele Domnului. „El" din versetul 11 este Domnul. Întristarea cu care loveşte El valurile mării ar putea însemna orice lucru care stă în calea întoarcerii poporului Său, cum a fost Marea Roşie ce părea să împiedice ieşirea sa din Egipt.

J. Dregătorii neloiali vor fi pedepsiţi

Capitolul 11 se ocupă cu respingerea lui Mesia şi distrugerea Ierusalimului de către romani, precum şi cu apariţia lui Anticrist. Primele trei versete ar putea fi o descriere la propriu a nimicirii înfăptuite în pădurile Israelului (Liban), atât pe înălţimi, cât şi la şes. Păstorii urlă de durere, deoarece păşunile de pe malul Iordanului au fost ruinate şi acum oile lor nu mai au ce să mănânce. Unii cred că profeţia se referă aici la ceea ce avea să urmeze în anul 70 d.Cr. când romanii [au distrus Ierusalimul].

K. Mesia devine adevăratul păstor al turmei (11:4-8)

Domnul îi dă instrucţiuni lui Zaharia să-şi asume rolul de păstor a cărui turmă este sortită măcelului. Aici Zaharia este un tip al Domnului Isus. Oile (rămăşiţa de evrei) au fost exploatate cu cruzime de foştii păstori (dregătorii). Dumnezeu a hotărât să-i predea pe locuitorii răi ai ţării în mâinile împăratului roman, pe care-l vor recunoaşte de rege al lor (Ioan 19:15).

În îndeplinirea rolului său de păstor, Zaharia a luat două toiege - harul („Frumuseţe" - în românește „Îndurare", n.tr.) şi unire („Legături" sau „Legământ" în românește). Ele reprezintă dorinţa lui Dumnezeu de a-Şi arăta harul faţă de poporul Său şi de a uni Iuda cu Israelul. Zaharia a trebuit să-i alunge pe aceşti păstori falşi, consideraţi în general a fi fost cei trei slujbaşi principali: regele, preotul şi profetul, pentru a-şi putea desfăşura activitatea. (Unger sugerează că cei trei păstori ar întruchipa trei ordine sau categorii de dregători în statui evreiesc: preoţii, învăţătorii legii şi magistraţii civili. El explică sintagma o lună ca fiind perioada imediat premergătoare răstignirii de către liderii Israelului a Domnului nostru, când necredinţa lor a ajuns la culme.)

L. Mesia este respins de către poporul Său (11:9-14)

Când oamenii îl resping pe păstor, el îi lasă în voia sorţii lor. Zaharia frânge apoi primul toiag (Frumuseţea) în două, anulând legământul prin care Neamurile fuseseră oprite să asuprească poporul lui Dumnezeu. Numai cei săraci din turmă au înţeles ce făcea Dumnezeu şi de ce.

Când Zaharia cere să i se dea plata, ei îi dau treizeci de arginţi - preţul de răscumpărare al unui sclav ce a fost împuns de un bou. Plata aceasta este aruncată la olar, o profeţie pe care Iuda avea s-o împlinească după ce L-a trădat pe Domnul.

Apoi Zaharia taie în două celălalt toiag (Legăturile), indicând prin aceasta că frăţia dintre Iuda şi Israel s-a frânt, şi că va exista lipsă de unitate şi lupte interne între evrei.

M. Dumnezeu îi dă pe mâna păstorului idolesc (Anticrist)

Feinberg scoate în evidenţă că Epoca Bisericii este strecurată între versetele 14 şi 15.

Întrucât Israel L-a respins pe Bunul Păstor, acum i se va da un păstor fals. Zaharia interpretează actoriceşte acest lucru luând sculele unui păstor netrebnic. Asta priveşte timpul viitor când Anticrist nu va avea grijă de oi, ci le va jefui şi ucide. Braţul lui se va usca şi ochiul său drept va fi orbit în luptă.

A. Ierusalimul va fi o sursă de necazuri pentru naţiuni

Aici naţiunile neevreieşti sunt înfăţişate ca mărşăluind împotriva Ierusalimului în acea zi din viitor. Toţi cei care tulbură şi pricinuiesc necazuri cetăţii vor primi necazuri cu vârf şi îndesat. Îşi vor face lor înşişi rău prin încercarea de a ridica această piatră de moară foarte grea.

În ziua aceea Dumnezeu îi va lovi pe invadatori, şi calul, şi călăreţul, sădind în inima lor nebunia şi panica.

Guvernatorii lui Iuda, aflaţi în afara Ierusalimului, vor spune în inima lor că locuitorii Ierusalimului au tărie din partea Domnului.

D. Locuitorii din teritoriile mai îndepărtate din Iuda îşi vor devora duşmanii şi vor fi primii care se vor bucura de izbândă

În ziua aceea guvernatorii lui Iuda vor fi ca un foc mistuitor, arzând tot ce le iese în cale. Mai întâi vor avea parte de victorie locuitorii din teritoriile mai îndepărtate ale lui Iuda, pentru ca cei din Ierusalim să nu se umfle de mândrie, mai presus de cei din depărtare. Locuitorii Ierusalimului vor fi ocrotiţi şi întăriţi, iar naţiunile invadatoare dintre Neamuri vor fi nimicite.

E. Naţiunea va jeli din pricina faptului că L-a respins pe Mesia

Oamenii se vor tângui cu jale mare când îl vor privi pe Mesia pe care L-au străpuns. „Atunci Mă vor privi pe Mine, pe care L-au străpuns. Dar, îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu" (v. 10b). Observaţi cuvintele „pe Mine". Cel pe care L-au străpuns a fost Domnul Isus Cristos, Iehova. A plânge pe cineva ca pe singurul său fiu este cea mai profundă formă de jale la un izraelit. Cât priveşte, Jalea din Hadad Rimon" (v. 11), a se consulta 2 Cronici 35:20-24. Printre cei ce vor plânge se vor afla membrii familiei regale, profeţii (Natan), preoţii (Levi), învăţătorii (Şimei) şi oamenii de rând. Unii cred că în loc de Şimei ar trebui să fie Simeon, (în ebraică Simeon este Şimon. în textul antic; bazat doar pe consoane, înainte de a fi fost adăugate vocalele, e foarte posibil ca numele acesta să se fi transcris din greşeală sub forma Şimei.)) care, împreună cu Levi, s-a purtat cu atâta cruzime faţă de locuitorii cetăţii Sihem (Geneza 34:25). Observaţi repetarea cuvintelor lor separat (v. 12-14); adevărata mărturisire cere ca noi să fim singuri, numai cu Dumnezeu.

Primul verset din capitolul 13 este strâns legat de capitolul precedent. După ce membrii regatelor Iuda şi Israel au fost aduşi la poziţia de pocăinţă pentru că L-au respins pe Mesia, va urma o măreaţă zi a ispăşirii. Fântâna curăţirii a fost deschisă la Calvar, dar Israelul, pe plan naţional, nu şi-o va însuşi decât la A Doua Venire.

Ţara va fi curăţită de idoli iar profeţii falşi şi duhurile necurate vor fi alungate.

După câte se pare, aceste versete ne arată mânia care se va abate peste profeţii falşi în ziua restaurării Israelului. Ar putea fi vorba de un om care doar se dă profet, fără să fie în realitate, pe care proprii săi părinţi îl vor ameninţa şi-l vor înjunghia. Oamenii nu vor cuteza să se pretindă profeţi, dacă nu vor fi trimişi cu adevărat de Dumnezeu, ci mai degrabă, se vor declara agricultori sau practicanţi ai oricărei alte ocupaţii reale cu care sunt asociaţi.

Dacă un profet fals a fost înjunghiat sau dacă are răni pe care şi le-a provocat singur, ca parte din ritualurile unui cult deraiat al profeţilor falşi, când va fi întrebat, nu va dezvălui adevărata cauză a mutilării sale. Mai degrabă, va da un răspuns evaziv, spunând cam aşa: „În casa prietenilor mei le-am primit". Mulţi predicatori evlavioşi au spus în predicile lor că versetul 6 ar fi o referire la Domnul Isus Cristos şi la rănile făcute de piroane în mâinile Sale când a fost răstignit pe crucea Golgotei. După câte se pare însă e greu să impunem un atare sens contextului în care se vorbeşte, evident, despre un profet fals.(Unger, un eminent specialist în studii asupra Vechiului Testament, aplică versetul la Cristos, dar recunoaşte că puţini cărturari sunt de acord cu el: Îndrăzneala, chiar cutezanţa acestei profeţii mesianice şi modul abrupt în care este prezentată i-au speriat pe mulţi comentatori, făcându-i să se îndepărteze de adevăratul ei sens, bazaţi pe presupunerea că ar fi inseparabil legată de versetele 2-5 şi, prin urmare, că s-ar referi în continuare la profetul fals; şi astfel că a introduce pe Mesia aici ar însemna să se ignore în mod flagrant contextul. Dr. Unger continuă apoi pe parcursul a cinci coloane din comentariul său să-şi apere punctul de vedere). În râvna noastră de a apăra textele mesianice din VT de necredinţa criticilor raţionalişti trebuie să fim cu mare băgare de seamă să nu forţăm nici o interpretare, care să scoată un verset din cadrul căruia său propriu.

Astfel, un învăţător biblic conservator cum este G. Coleman Luck agreează interpretarea nemesianică a acestui verset: Când este chestionat, omul acesta neagă că ar fi fost vreodată profet fals. Dar interogatorul său are motive să-l suspecteze, drept care continuă să-l descoase. Era un obicei bine încetăţenit ca profeţii falşi să-şi facă tot felul de crestături pe trupurile lor (vezi 1 Regi 18:28; Ieremia 16:6, etc.).

Alte detalii din versetul propriu-zis arată limpede că varianta preferată este aceea că avem de a face aici cu un profet fals. În ebraică termenul care defineşte cuvântul mâini (KJV) se referă la antebraţ. Aceste răni dintre braţele tale (cum este redat textul într-o traducere mai exactă a ediţiei NKJV, s-ar putea referi la orice răni în partea din faţă sau din spate a torsului de felul celor produse în cadrul unor practici cultice (sau făcute de „prietenii" cuiva, dacă profetul fals a fost sincer)). Totodată, trebuie precizat că Domnul nostru nu a fost rănit în casa prietenilor Săi, ci în aceea a duşmanilor Săi cei mai înverşunaţi.

Versetul 7 începe o secţiune pe care toţi cercetătorii Bibliei o consideră mesianică. Iehova porunceşte săbiei Sale să se scoale împotriva Domnului Isus. Păstorul a fost lovit la Calvar iar de atunci încoace oile evreieşti sunt risipite.

I. O rămăşiţă a naţiunii se va întoarce la Domnul

Din pricina faptului că L-au respins pe Domnul Isus, două-treimi din naţiune voi muri în timpul Marii Strâmtorări, dar o rămăşiţă de o treime va fi păstrată în viaţă. Această rămăşiţă va fi încercată în foc precum argintul şi aurul. Ei îl vor recunoaşte pe Dumnezeu şi El îi va recunoaşte pe ei drept „poporul Meu”

J. Neamurile se vor strânge împotriva Ierusalimului

Ziua Domnului de aici se referă la ultima asediere a Ierusalimului de către naţiuni. Armatele invadatoare vor împărţi prada luată în interiorul cetăţii. Jumătate din locuitori vor fi duşi în captivitate, iar cealaltă va rămâne în ţară.

K. Domnul însuşi va interveni

Apoi Domnul însuşi va veni pe Muntele Măslinilor. Muntele se va rupe în două, jumătate spre nord şi jumătate spre sud, între cele două jumătăţi formându-se o vale largă. „Astfel Domnul Dumnezeul meu va veni şi toţi sfinţii împreună cu Tine." Unger explică:

Pentru a-şi demonstra extazul, văzătorul trece de la formula indirectă de adresare la cea directă - fenomen des întâlnit în stilul ebraic însufleţit.

L. Schimbări cosmice legate de climă şi iluminat

Sensul precis al acestui pasaj este atât de învăluit de ceaţă încât multe versiuni moderne ale Bibliei (cum ar fi Moffatt, RSV, NEB, NIV) au adaptat una sau mai multe din traducerile antice, care transmit ideea potrivit căreia „toate extremele de temperatură vor înceta." Baidwin ne oferă o traducere alternativă a ultimei propoziţii din versetul 6 în textul ebraic: „«cei splendizi (stelele, aştrii) se coagulează,» adică îşi pierd strălucirea." Sensul general al textului este limpede: schimbările prezise vor avea o arie cosmică. Unger, care respinge variantele susţinute de versiunile, timpurii, ca fiind „evident greşite," vede în această zi o perioadă (Ziua Domnului), iar nu un interval de douăzeci şi patru de ore. El leagă pasajul acesta de cel de la Isaia 30:26. Mai mult, lumina lunii va fi ea lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de şapte ori mai mare, ca lumina a şapte zile, în ziua în care Domnul va lega vânătăile poporului Său şi va vindeca rana loviturilor lor.

Ape vii vor curge de la Ierusalim, jumătate spre Marea Moartă (marea de răsărit) şi jumătate spre Marea Mediterană (marea de apus) în toate anotimpurile.

Domnul va fi Rege peste tot pământul şi va fi recunoscut ca singurul Dumnezeu adevărat.

Toată ţara va fi transformată într-o câmpie, Ierusalimul fiind elevat mai presus de restul ţării.

Ierusalimul va fi locuit în siguranţă şi oamenii ce vor locui în el nu se vor mai afla sub ameninţarea unei invazii străine şi a nimicirii totale.

Q. Plaga şi panica îi vor afecta pe duşmanii neevrei

Cronologic, aceste versete formează un tot unitar cu 14:3, care descrie înfrângerea de către Cristos a duşmanilor Israelului. Aceşti duşmani vor fi loviţi cu o plagă groaznică-i - „le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în orbitele lor şi le va putrezi limba în gură." Mare va fi panica lansată de Domnul! Zonele rurale din Iuda vor veni în apărarea Ierusalimului, iar prada luata va fi mare.

(Mulţi cititori din epoca modernă au observat cât de mult se aseamănă condiţiile descrise în acest fragment cu groaznicele rezultate ale unui atac nuclear.)

R. Supravieţuitorii dintre Neamuri se vor închina la Ierusalim, în caz contrar fiind pasibili de plagă

Naţiunile neevreieşti care vor fi supravieţuit se vor înfăţişa în fiecare an la Ierusalim, ca să se închine Regelui, Domnului oştirilor, şi să ţină Sărbătoarea Corturilor. Unger explică de ce:

Sărbătoarea Corturilor este singura dintre cele şapte sărbători evreieşti care este reprezentată în această profeţie ca fiind serbată în epoca împărăţiei. De ce? Pentru că este singura care la data aceea va mai rămâne neîmplinită în mod tipic şi singura care va fi în curs de împlinire de către împărăţia însăşi.

Cei ce vor refuza să vină şi să se închine vor suferi de secetă. Egiptul este menţionat în mod concret ca una din ţările ce nu vor avea parte de nici o picătură de ploaie, dacă nu se vor supune.

S. Chiar şi ustensilele şi obiectele obişnuite vor fi sacre, închinate Domnului, iar negustorii nu vor mai face negoţ în Casa Domnului

În ziua aceea toate vor fi „SFINŢENIE DOMNULUI." Nu va mai fi nici o deosebire între „laic” şi „sacru." Chiar şi zurgălăii cailor şi vasele obişnuite din Ierusalim şi din Iuda vor fi sacre! Canaanitul - un termen dispreţuitor la adresa unui bişniţar sau a unei persoane necurate - va fi alungat din templu, din casa Domnului oştirilor.

clickbible.org